

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Ardai Aladár

796:725.85

Cím:

A mi stadionunk

"1962"

Népsport,
(Hely)

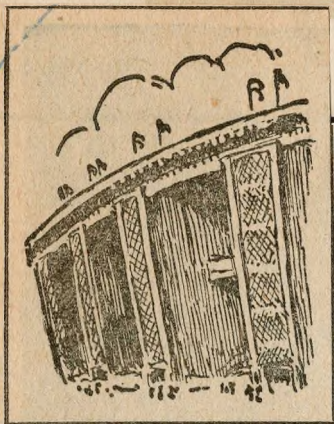
1962. ápr. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

A gyorsan tűnő évek sorában a legtöbben már megszokták, hogy van Népstadionunk. Én bevallom, nem tartozom ezek közé, számomra mindig öröm, sőt, egy kis felfedezés kimenni ebbe a szép létesítménybe.

Független ez az érzés az eseménytől, amely a nézőtérre csábít.

Más érzés ez, és jól tudom, hogy vannak, akik osztoznak velem benne. Örülnek velem együtt, ha ott lépkedhetnek a széles Vorosilov úton a pályára igyekvők között, valami felemelő, lelkes érzés fogja el őket valahányszor megpillantják az izléssel csipkézett, merészen tornyosuló pilonokat, szeretik a stadion szépülő, rendezett tájkát, a kényelmes ülőhelyeket, a tágas sétatányokat, az elektromos eredményjelző táblákat, a hangszóró tónusát: a totó-, a jelvény-, a frissítő árusok zsvajját, azaz szeretik az egész jól működő gépezetet, amely a hatalmas építményben korszerű környezetet nyújt minden sporteseménynek

Jól emlékszem rá, hogy

Avery Brundage, a Nemzetközi Olimpiai Bizottság nagytekinélyű és nyers szókimondásáról ismert elnöke, amikor a Népstadion ünnepélyes megnyitására Budapestre érkezett és a Sportszarnok felől közeledve először pillantotta meg a mi stadionunk meghökkentően impozáns vonalait ámulatan ejtette ki a szavakat:

— Szép, nagyon szép...

Pedig akkor Brundage már bejárta az egész világot, látta Európa, Ázsia és Amerika úgy szólván valamennyi stadionját. A Népstadion megpillantásakor mégis erőt vett rajta az enyemhez, a stadion-rajongó budapestiekéhez hasonló érzés, mondhatnám öröm, ami a szép alkotásnak, a sport korszerű és nem mesézzéssel megépített új ott honának szót.

+

A mi Népstadionhoz fűződő érzéseink természetesen mások, összetettebbek. Sokféle mulatból táplálkoznak, érzelmeinkben vágyak, gondok, tettek és élmények sűrűsödnek. A mi örömlünkben például az is benne van, hogy léptünk egyet előre, hogy méltó keretet tudunk adni akár a legnagyobb, a legfontosabb sporteseménynek is.

Az is benne van, hogy homályosodik emléklünkben a kép, amely abból az időből származik, amikor a Népstadion még csak terv volt, amikor Budapest reprezentatív sportpályájának

még az avult, fatribúnós Ullői úti sporttelep számított. Homályosodik a kép, amely ahhoz a régi osztrák—magyar mérkőzéshez fűződik sokakban ott az Ullői úti pályán... a kép, amely zuhanó embereket, a leszakadó tribúnáról egymást eltiporva menekülőket, a tetőgerendára kétségbeesetten kapaszkodókat és arcukat az iszonyatos látvány elől eltakaró labdarugókat rögzített.

A mi érzésünkben, a mi szeretetünkben az is benne van hogy már régen nem az öreg, kiérdemesült Ullői úti pálya, hanem a modern, a biztonságos, a szép Népstadion jelképezi sportmozgalmunk színvonalát.

Milyen régen is volt, hogy a régi Löversenyter elhanyagolt, gazos terepén elvégezték az első kapavágást és ezzel megkezdődött az évtizedes vágy valóra váltása.

A Népstadion építése az elsők közé tartozott, amelynek során kipróbálták és alkalmazták az építkezés korszerű, nagyüzemi módszerét, mozgósították és felhasználták a sportszerető társadalmi erőket. Az épülő Népstadion környékének rendezésében budapesti és vidéki sportemberek ezrei vettek részt. A Népstadion mai nézői között sokan vannak, akik szabadidejük sok-sok óráját áldozták, hogy sportmozgalmunknak ez a fellegvára időre elkészüljön,

hogy szebb, hódítóbb, impozánssabb legyen, hogy méltón képviselje ugrásszerűen fejlődő sportmozgalmunkat.

Aztán az élmények, amelyek százezreket acélnál erősebb kapcsolatokkal fűznek a Népstadionhoz.

Ott volt például az estébe hajló délután, amikor a kis Kovács feledhetetlen küzdelmét vívta Kuccal, a szőke szovjet tengerésszel, amikor helyéről egy emberként felállva zúgott a közönség és ütemes buzdítással serkentette a kis magyar futót hátrányának behozására.

Aztán az a szép május nap, amikor labdarúgó-válogatottunk valóban káprázatos játékkal hét gólt rúgott a labdarúgás tanítómestereit képviselő, revánséhes angol válogatott csapat halójába.

Aztán Iharos és Rózsavölgyi aztán Litujev és Glenn Davis, aztán Zatópek és O'Brien, aztán Földessy és Jolanda Balas, amint villágraszólo eredményeket érnek el, csúcsokat futnak ugranak, dobznak, aztán a kosár labda EB, amelyen csapatunk oly hosszú küzdelemben szerzett babért és ismét futballisták, atléta, ökölvívók...

Olyan az ember emlékezete, mint egy fényképalbum. Ezek távlatából is elevenek a képek és hatnak az élmények, amelyek gazdagítják a Népstadionhoz fűződő érzéseinket.

Ardai Aladár